

Shavuot en Parshat Naso – 5786 – nr. 266

Shavuot :

ועשית חג השבועות לה' אלוֹקֵיךְ ... ושמחת לפני ה' אלוֹקֵיךְ ... וזכרת כי עבד היית ... (דברים טז : י-יב)

“Jij zult het feest van Sjavoet vieren voor Hasjem , uw G-d...”

“Je zal je verheugen voor Hashem , jouw G-d – jij , je zoon, je dochter, je slaaf, je dienstmaagd , de Leviet in jullie steden, de proseliet, de wees en de weduwe onder jullie – op de plaats die Hashem , jullie G-d, zal uitkiezen om Zijn Naam te laten rusten”.

“Je zult je herinneren dat je in Egypte slaaf bent geweest, en je zult deze voorschriften bewaren en naleven.” Devarim 16(10-12)

Rabbi Nosson Levin z”l (1857-1926; rabbijn van Rzeszów, Polen) schrijft : In verband met Pesach spreken we over de “Vier Uitdrukkingen van Verlossing”, en drinken we vier bekers wijn om deze te gedenken.

In verband met Sjavoet vinden we ook vier uitdrukkingen in de bovenstaande verzen . Deze zijn :

“U zult het feest van Sjavoet vieren”;

“U zult u verheugen voor Hashem”;

“U zult het u herinneren”;

“Jij moet de wacht houden.”

Toegegeven, op Shavuot drinken we geen vier glazen wijn om deze uitdrukkingen te onthouden. Niettemin, schrijft R' Levin, leren ze ons wel belangrijke principes.

“**U zult het feest van Sjavoet doen**”: Er zijn mensen die beweren dat het niet nodig is om mitsvot te verrichten ; Het is voldoende om Jood in je hart te zijn. Dat is niet het perspectief van de Tora. Mitsvot zijn juist bedoeld om “gedaan” te worden. Natuurlijk zijn onze gedachten ook belangrijk. Een volwaardige mitsva bestaat immers uit een handeling – het “lichaam” van de mitsva, om zo te zeggen – en een gedachte – de “ziel” van de mitsva. De reden waarom Hashem ons in een fysieke wereld geplaatst heeft, is echter om fysieke handelingen te verrichten.

“**Jullie moeten je voor Hashem verheugen**”: De nadruk ligt hier op “voor Hashem” . In tegenstelling tot lichtzinnigheid, omvat vreugde “voor Hashem” een zekere mate van ontzag , zoals we lezen (Psalm 2:11): “Verheug je met (zij die) beven”. Hoe wordt deze vreugde uitgedrukt ? Het vers geeft het antwoord: Door onze vreugde te delen met hen die in nood verkeren, “de Leviet in jullie steden, de proseliet, de wees en de weduwe onder jullie”.

“**U zult gedenken**”: De basis van ons geloof is gedenken; in het bijzonder het gedenken van de wonderen en daden van goedheid die Hasjem voor onze voorouders en voor ons verricht heeft . Dit gedenken leidt tot dankbaarheid.

Hoe uiten we onze dankbaarheid ? Door de Mitsvot tot in de kleinste details na te leven . Dat is immers alles wat Hasjem van ons vraagt.

“**Je moet waken**”: Wees op je hoede en doe niets tegen Hasem’s wil .

Onthoud ! Handelingen die anderen pijn doen, zijn ook in strijd met Zijn wil .

Ruth – De moeder van loyaliteit

"Meer dan wat de gever voor de armen doet , doen de armen voor de gever." Deze les, zo leert de *Midrasj Rabba* ons, leren we van Ruth.

Ruth, afkomstig uit de koninklijke familie van Moab, verliet haar geboorteland voorgoed om bij haar schoonmoeder Naomi te gaan wonen nadat de echtgenoten van zowel Ruth als Naomi waren overleden. Toen Ruth en Naomi terugkeerden naar Naomi's voormalige woonplaats in Israel, waren ze beiden arm en hadden ze geen middelen om in hun levensonderhoud te voorzien . Ruth vertelde Naomi dat ze naar de velden zou gaan om het deel van de oogst te verzamelen dat bestemd was voor de armen . Op die manier zouden ze te eten hebben . Naomi stemde toe en Ruth ging naar het veld van Boaz , een familielid van Naomi's echtgenoot . Boaz vroeg naar Ruths identiteit en zorgde ervoor dat ze goed verzorgd werd . Ruth kwam thuis met een flinke hoeveelheid producten, waarop Naomi vroeg waar Ruth die vandaan had gehaald . Ruth antwoordde: "De man voor wie ik dat vandaag gedaan heb, heet Boaz." De *Midrasj Rabba* merkt op dat Ruths antwoord ongebruikelijk is geformuleerd. Had ze niet moeten antwoorden: "*De man die vandaag voor mij gedaan heeft, heet Boaz*" ? Waarom maakte ze zichzelf tot het onderwerp van de daad ? Het antwoord, zegt de *Midrasj* , is dat we hiermee leren wie er werkelijk baat bij heeft , als men liefdadigheid geeft.

Hoewel we deze les over naastenliefde van Ruth kunnen leren , blijft onze oorspronkelijke vraag : waarom reageerde Ruth zelf op zo'n ongebruikelijke manier ? Ruth reageerde op de vraag van haar schoonmoeder, over wie er zo gul was . Maakte het Na'omi iets uit dat Ruth's aanvaarding van de liefdadigheid van Boaz een grotere "gunst" was dan Boaz die de liefdadigheid aan Ruth gaf ? Sterker nog , deze reactie grenst aan ondankbaarheid, aangezien Ruth erop wijst dat haar daad van vriendelijkheid jegens Boaz "beter" was dan die van Boaz , direct nadat Boaz een zeer genereuze daad had verricht!

Het antwoord wordt beter begrepen als je naar Ruth's achtergrond kijkt . Ruth was een voormalige prinses die in weelde was opgegroeid . Het was iets wat ze zich nooit had kunnen voorstellen : als bedelaarster op een veld naar voedsel scharrelen . En toch, daar stond ze dan , een Moabietische prinses , letterlijk te bedelen om in haar levensonderhoud te voorzien . Zo diep gezonken zijn had Ruth duidelijk zwaar getroffen . Het was geen prettige ervaring voor haar. Om haar zelfrespect te herstellen en een positieve draai te geven aan wat ze net gedaan had , zei ze dat ze die dag de grootste daad van vriendelijkheid had verricht . Ze concentreerde zich op het positieve, zodat ze haar hoofd omhoog kon houden en niet depressief zou worden door haar situatie. Zelfs, als de manier waarop ze haar moraal opkrikte, Boaz misschien leek te kwetsen , vond Ruth het toch noodzakelijk om haar waardigheid te bewaren.

Deze episode uit het verhaal van Ruth leert ons twee belangrijke lessen. Ten eerste, wanneer we liefdadigheid betonen of omgaan met mensen die minder fortuinlijk zijn dan wij , moeten we ons er volledig van bewust zijn dat iemand pijn lijdt omdat hij of zij in nood verkeert . We moeten proberen deze pijn zoveel mogelijk te verzachten, zodat de armen hun waardigheid en trots kunnen behouden. Ten tweede is Ruth een stralend voorbeeld van iemand die het positieve benadrukt . Zelfs op het dieptepunt van haar leven, een tijd waarin ze terecht verdrietig en depressief had kunnen worden en mogelijk haar geloof in G-d had kunnen verliezen , wist ze een vernederende gebeurtenis om te zetten in iets dat positief op haar afstraalde . Ruth wist dat het belangrijk was om haar waardigheid te bewaren, en door haar situatie in een positief licht te zien, bewees ze zich waardig voor de titel die onze wijzen haar gaven: '*De Moeder van het Koningschap*'*****.

Sjavoeot herdenkt de dag waarop G-d de Tora aan het volk Israël gaf. Toen het volk Israël bij de berg Sinai gelegerd was, vormden ze een verenigd volk, zoals onze wijzen zeiden: "Als één man met één hart." Op deze Sjavoeot moeten we deze eenheid in herinnering brengen en ernaar streven om die opnieuw te bereiken. We moeten actief aandacht besteden aan en hulp bieden aan degenen die minder fortuinlijk zijn dan wij. We moeten proberen de kloof in ons volk te overbruggen door meningsverschillen te gebruiken als uitgangspunt voor gesprekken over eenheid. We moeten het positieve in ons volk benadrukken en daarop voortbouwen. Hopelijk kunnen we volgend jaar met Sjavoeot de Tora weer als een verenigd volk aanvaarden.

Samenvatting parshat Naso

1e Aliya: De familie van Gershon krijgt de opdracht om de gordijnen en wandtapijten van de Mishkan te dragen. De familie van Merari krijgt de opdracht om de balken, palen en "stopcontacten" te dragen die de muren van de Misjkan vormden.

2e Aliya: De families van Gershon en Merari worden geteld.

3e Aliya: De wetten met betrekking tot het verlaten van het kamp: de Metsora, de Zav (een soort lichamelijke afscheiding) en iedereen die in contact is gekomen met een lijk, zijn vastgelegd. De wet van stelen van een bekeerling (het vergoeden van geld als iemand steelt van een bekeerling die vervolgens zonder erfgenamen overlijdt) wordt vermeld.

4e Aliya: De wetten en procedures voor de Sotah – de beschuldigde overspelige vrouw- en de Nazir worden uitgelegd.

5e, 6e en 7e Aliyot: de Korbanot die door de prinsen van elke Shevet (Stam) worden aangeboden bij de inauguratie van de Mizbéach, worden vermeld.

Samenvatting van de haftara -Shoftim 13 (2-25)

Rond het jaar 2790 (971 vGT) waren de Bné Jisrael onderworpen aan de heerschappij van de Pelishtim (Filistijnen). In het jaar 2810 werd Shimshon de Sjofet (rechter) van de natie en diende hij zijn volk als zowel hun grootste Tsadik, als hun grootste krijger. De Haftara van deze week vertelt het verhaal van Manoach en zijn vrouw, de ouders van Shimshon (Shoftim Kap. 13).

De vrouw van Manoach was onvruchtbaar, en als reactie op haar Tefilot stuurde Hasjem een engel, vermomd als man, om de vrouw van Manoach te vertellen over haar aanstaande zwangerschap. Het kind zou vanaf zijn conceptie een Nazir moeten zijn, en hij zou opgroeien om de Joden te redden van hun vijanden.

Manoach verzocht Hasjem om de "man" een tweede keer te laten verschijnen, en de Engel verscheen een tweede keer.

Dezelfde instructies werden zowel aan Manoach als aan zijn vrouw herhaald, waarna Manoach de 'man' uitnodigde om bij hen te komen eten. De "man" weigerde de uitnodiging, maar stelde Manoach voor om Hasjem een Korban (offer)aan te bieden. Manoach deed dat, en toen de vlam opsteeg om het offer te verteren, ging de

'man' de vlammen in en verdween. Manoach en zijn vrouw realiseerden zich toen dat de 'man' in werkelijkheid een engel was, en begrepen de G-ddelijke betekenis van , hun nog ongebooren kind.

Het verband met onze Parsha is het feit dat Shimshon een Nazir zou zijn . De commentaren leggen uit dat , in tegenstelling tot de wetten van de Sotah – de beschuldigde overspelige vrouw - het de verdienste van Manoach's vrouw was die de geboorte van Shimshon teweegbracht .

Shimshon is een van de moeilijkste te begrijpen figuren uit de Joodse geschiedenis.

Complexiteit

De parasja van deze week is de langste van de Tora. Dit komt voornamelijk door de beschrijving van de identieke offers die de hoofden van de verschillende stammen van Israël brachten bij de inwijding van de Mishkan . Wat dit lange, herhalende gedeelte van de parasja zo moeilijk te begrijpen maakt , is het feit dat elk van de twaalf stamhoofden exact hetzelfde offer bracht bij die inwijding . Bovendien telt de Tora zelf aan het einde van de parasja alle offers bij elkaar op , zodat we een totaaloverzicht krijgen van wat er als offergaven bij de inwijding werd gebracht. De vraag dringt zich dan natuurlijk op :

Waarom de afzonderlijke details over elk identiek offer, terwijl het totaalbedrag aan het einde van de parasja toch duidelijk wordt samengevat ?

Deze vraag heeft alle commentatoren van de Tora door de eeuwen heen beziggehouden. Net als vele andere vragen over de mysteries van de details die deel uitmaken van het Toraverhaal over de Mishkan en de voorwerpen daarin, zijn er veel antwoorden voorgesteld, maar uiteindelijk blijft de vraag toch bestaan en knaagt ze aan ons begrip van de Tora . Alle voorgestelde antwoorden bevatten natuurlijk een kern van waarheid, maar ze zijn op de een of andere manier niet echt bevredigend . Misschien wilde de Tora ons met de vraag onbeantwoord laten , zodat we de mysteries van de Mishkan beter kunnen begrijpen en ons kunnen leren dat een bouwwerk dat , om zo te zeggen, G-d's aanwezigheid in zich draagt, ons rationeel vermogen te boven gaat en niet in menselijke termen te vatten is.

Rashi wijst erop dat de Tora zich aanpaste aan de wensen van de stamhoofden, die ongetwijfeld publieke erkenning wilden voor hun individuele, zij het identieke, bijdragen aan de inwijding van de Mishkan . Omdat ze zich hadden onthouden van deelname aan de oorspronkelijke inzamelingsactie voor de grondstoffen en het vakmanschap, dat nodig was voor de bouw van de Mishkan , wilden ze er zeker van zijn dat ze niet zouden worden uitgesloten van de inwijdingsceremonie.

De Tora beschouwt dit als een positieve daad van de leiders van de stammen en niet als een negatieve manier om eer te verwerven. Vaak heerst er een vals gevoel van vermeende bescheidenheid bij mensen wanneer het gaat om deelname aan waardevolle heilige doelen. Mensen wijzen aanbiedingen van erkenning en eer af, die van grote hulp zouden kunnen zijn voor anderen en voor Joodse doelen in het algemeen, uit een gevoel van bescheidenheid dat in werkelijkheid niet inherent is aan hen en hun persoonlijkheid.

Misschien is dit ook een van de lessen die de Tora ons leert over de offers van de leiders van Israël. De offers van de leiders vormen een lang programma voor één enkele gebeurtenis. Niettemin prijst en beschrijft de Tora elk van deze stamleiders uitvoerig voor hun vrijgevigheid en hun hernieuwde bereidheid om de Mishkan en heel Israël te helpen.

De enorme lengte en herhaling van dat gedeelte in de parasja van deze week benadrukken voor ons de positieve draai die de Tora aan al zulke mensen en gebeurtenissen geeft. Mensen zijn zeer complex. De Tora leest onze harten en psyche nauwkeurig, en met mededogen. (R. Berel Wein)

De Bét Ha-Mikdash en de zegen – (gebaseerd op de Hirsch Choemasj)

Spreek tot Aäron en zijn zonen en zeg: Zo zult u de kinderen van Israël zegenen en tot hen zeggen: 'Moge Hashem u zegenen en beschermen. Moge Hashem Zijn aangezicht over u doen schijnen en u genadig zijn. Moge Hashem Zijn aangezicht tot u verheffen en vrede voor u stichten.' Laat hen Mijn Naam op de kinderen van Israël leggen, en IK zal hen zegenen. Bamidbar 6-(23-27)

De laatste twee van de drie zinnen van de Priesterlijke Zegen kunnen worden beschouwd als meerdere lagen glazuur op de taart. De meeste mensen zouden al dolgelukkig zijn met de zegen van de eerste zin alleen al. Als we deze verzen echter nauwkeuriger bekijken, leren we dat de drie een geraffineerde reeks vormen die de doelen en intenties van het Heiligdom samenvat. De Priesterlijke Zegen neemt als het ware de Mikdash en alles wat deze vertegenwoordigt, en transformeert het in een boodschap van G-d aan de mens.

De eerste regel van Birkat Kohanim spreekt over zegen en bescherming. Hashem belooft ons hier iets te schenken dat ons gelukkig zal maken. Het kan echter niet het gewenste effect hebben, tenzij het voor ons bewaard en beschermd wordt tegen onheil. Deze zegen moet betrekking hebben op een scala aan lichamelijke en materiële voordelen, maar dan wel vrij van en beschermd tegen materiële of geestelijke gebreken.

Kan er iets beters zijn? Zeker. Velen die van deze zegeningen hebben mogen profiteren, voelen zich nog steeds onrustig. De menselijke geest verlangt meer dan tevredenheid. De tweede zin spreekt over Hashem die Zijn aangezicht op ons laat schijnen en genadig is. Deze schijn betekent verlichting, kennis. Het bezitten van alle zegeningen uit de eerste zin laat een mens onbevredigd achter, tenzij hij zowel het doel ervan begrijpt als hoe hij kan bijdragen aan de verwezenlijking ervan. De tekst spreekt niet over Hashem, maar over Zijn aangezicht – waar G-d als het ware naar “kijkt” in de verwachting dat Zijn doelen bereikt worden. Zijn verbond met ons vereist dat wij Zijn instrumenten worden, om de klus te klaren, door onze vrije wil op de juiste manier te gebruiken. Deze verlichting is dan het begrip van hoe de stukken in elkaar passen. We zullen begrijpen wat Hashem van de mens wil, hoe de rijke verscheidenheid aan gaven op de juiste manier kan worden gebruikt wanneer onze enige zorg Zijn masterplan is, en welke bijdrage wij als individu leveren. Gewapend met deze kennis volbrengen we niet alleen ons doel als Joden, maar delen we deze visie ook met de rest van de mensheid.

Kan er meer zijn ? Jazeker. In het derde vers wendt G-d zich opnieuw tot ons . Hij heeft zich echter al in het vorige vers tot ons gewend. Eerder zagen we Hem naar ons kijken zodat we iets van Hem zouden ontvangen : overvloedige materiële zegeningen, en het inzicht en de visie om te weten wat we ermee moesten doen.

Deze keer verlangen we naar de nabijheid tot Hem omwille van de ervaring van die nabijheid zelf. De voordelen van de vorige twee verzen krijgen nu een nieuwe dimensie. Naast hun belang op zich, worden ze gewaardeerd als voorlopers van deze laatste stap . Een leven leiden waarin je alles voor je eigen gewin, lijkt op te geven ten gunste van Zijn doelen, levert je het meest kostbare van alles op: **Hashem Zelf**. Hij wendt zich nu tot ons met de meest intense nabijheid die denkbaar is. Wanneer we het voorrecht hebben om zo'n nabijheid te ervaren, voelen de mensen om ons heen dat ons bestaan hun eigen bestaan aanvult, in plaats van het te bedreigen of ermee te botsen. We leven dan in de harmonie met alle anderen die we vrede noemen. Daarmee eindigen de drie zegenverzen.

Het volgende vers beschrijft de gevolgen van het bereiken van de volle kracht van de drie delen van de Priesterlijke Zegen. Om G-d in menselijke termen te begrijpen, wendden sommigen zich tot beelden, die natuurlijk verboden zijn voor Joden. Het dichtst dat we bij het kenbaar maken van G-d komen , is door (met Zijn goedkeuring !) verschillende Namen te gebruiken, die elk een ander facet van Zijn Wezen benadrukken dat in woorden kan uitgedrukt worden . Hier vertelt de Tora ons dat Hashem's schenking van zegen, verlichting, leiding en nabijheid, en het plaatsen daarvan op Zijn volk, zelf een Naam zal zijn. Het zal Zijn Wezen voor de mensen duidelijker en manifester maken.

De universele boodschap is niets minder dan een beeldspraak van de plattegrond van de Tempel, in al zijn rijke symboliek. De eerste vers, met zijn belofte van materieel succes, komt overeen met de Sjoelchan, waar de broden lagen die symboliseerden dat alle levensonderhoud van Hasjem komt . De tweede vers, die spreekt over verlichting, komt overeen met het licht van de Menora .

De Sjoelchan en de Menorah staan voor en aan de zijkanten van de Ark (Aron hakodesj) . Samen dienen de Shoelchan en de Menorah de Ark , zittend achter een scheidingswand in het Heilige der Heiligen, net zoals de eerste twee verzen naar het derde leiden. De Ark was de exacte plek waar het G-ddelijke en het menselijke elkaar ontmoetten, waar de Stem van G-d gehoord werd . Het bevatte de loechot, de stenen tafelen die het geopenbaarde Woord van Hashem bevatten , Zijn volmaakte instructies aan de mens. De drie onderdelen van de Priesterlijke Zegen vormen een tempel in woorden, die zowel de boodschap als de krachtige zegen overbrengt, waar we ook ons bevinden.

In het kort samengevat : Rav Hirsh vertelt ons , dat alles in deze passage één centrale boodschap heeft. Wat er in de **Beit HaMikdash** gebeurt, is niet alleen bedoeld voor één volk of één groep mensen, maar heeft een **universele betekenis** voor de hele mensheid.

Wanneer de kohaniem (priesters) daar de zegen uitspreken, vertellen zij eigenlijk waar de Tempel voor staat : een plaats op aarde waar G-ds aanwezigheid voelbaar kan zijn. Die zegen is dus meer dan alleen mooie woorden. Het is een boodschap over :

Wat G-d van de mens wil , hoe de mens dichterbij G-d kan komen , en wat het uiteindelijke doel van de Tempel is .

Rav Hirsh benadrukt dat het eigenlijk **één enkele boodschap** is, ook al bestaat de zegen uit drie delen . Maar mensen buiten de Tempel ervaren die zegen persoonlijker . Iedereen moet die boodschap stap voor stap in zichzelf opnemen en er iets eigens van maken . Daarom antwoorden mensen met **“amen”** — daarmee zegt iemand eigenlijk : “Ik geloof hierin en accepteer deze boodschap persoonlijk.”

Daarna legt de tekst een symbolisch verschil uit in de houding van de kohaniem :

In de Tempel houden de kohaniem hun handen omhoog richting de hemel.

Dat laat zien dat de zegen van boven komt — van Hashem — en dat de Tempel een ideaal vertegenwoordigt : een directe verbinding tussen hemel en aarde.

Buiten de Tempel strekken de kohaniem hun handen recht naar voren.

Daarmee tonen ze dat Hashem niet ver weg of onbereikbaar is, maar juist dichtbij iedere mens aanwezig kan zijn, waar iemand zich ook bevindt.

De laatste zin betekent dus ongeveer : Hashem is niet alleen aanwezig op een heilige plek zoals de Tempel ; Hij is overal bereikbaar, dicht bij ons eigen leven. (R.Shamshon Refael Hirsh)

De zich verbergende vrouw

De profeten spreken over de band tussen Hashem en Israël als een huwelijk, en over Israëls zonden als het verraad van een vrouw aan haar man. Volgens dit model zien de wijzen van de Talmoed de *sotah* – de 'ontrouwe vrouw' waarover in onze parasja gesproken wordt – als het prototype van alle overtredingen tegen de G-ddelijke wil. De chassidische meesters onderzoeken dit prototype verder en vinden in de bijzonderheden van de wetten betreffende de *sotah* inzicht in de diepere betekenis van overtreding.

Een *sotah* is geen vrouw van wie bekend is dat ze daadwerkelijk overspel gepleegd heeft , maar eerder een vrouw wier gedrag de verdenking wekt dat ze dat wel gedaan heeft . Haar trouw aan haar echtgenoot moet daarom bewezen worden voordat de huwelijksrelatie hervat kan worden .

Een vrouw wordt een *sotah* door een proces in twee fasen: "jaloezie" (*kinoej*) en "zich verstoppen" (*stira*) . De eerste fase vindt plaats wanneer een echtgenoot zijn vrouw verdenkt van een ongepaste relatie met een andere man, en haar waarschuwt om nergens alleen met die persoon te zijn . Als de vrouw deze waarschuwing negeert en zich met de andere man afzondert, wordt ze een *sota* .

Het is haar verboden om met haar echtgenoot samen te leven , tenzij ze ermee instemt om beproefd te worden met het "bittere water". De vrouw wordt gewaarschuwd dat als ze inderdaad overspel gepleegd heeft , het "bittere water" haar zal doden; als ze echter niet ontrouw is geweest, spreekt het drinken van dit water haar volledig vrij . De Tora belooft zelfs dat, nu ze zich aan deze beproeving heeft onderworpen, haar huwelijk nog lonender en vruchtbaarder zal zijn dan vóór haar "afdwaling".

Toegepast op het huwelijk tussen Hashem en Zijn volk :

Israël kan haar G-d nooit werkelijk verraden ; in het ergste geval kan ze slechts zijn als een *sota* , een vrouw wier gedrag de *schijn* van ontrouw wekt en een tijdelijke breuk tussen haar en haar man veroorzaakt .

Het proces begon op de berg Sinai , toen G-d, als een "jaloerse" echtgenoot, waarschuwde : "Heb geen andere goden voor Mij." Maar hoe ver de Joodse ziel ook afdwaalt, ze geeft zich nooit werkelijk over aan deze "andere goden"; ze "verbergt" zich slechts voor G-d en koestert de illusie dat er een dimensie van de werkelijkheid bestaat die buiten G-d's alomvattende aanwezigheid en voorzienigheid ligt .

Zelfs dit kan ze alleen doen omdat G-d haar daartoe heeft aangezet door Zijn jaloezie . In het geval van de *sotah* maakt het zich afzonderen met een andere man haar niet automatisch tot een 'ontrouwe vrouw', tenzij die afzondering voorafgegaan is door een waarschuwing van haar echtgenoot. Met andere woorden, het is de jaloezie van de echtgenoot die haar daad tot verraad maakt, niet de daad zelf.

Op dezelfde manier is het 'zich verbergen' van een ziel voor G-d alleen mogelijk omdat G-d deze mogelijkheid heeft toegestaan door te verkondigen: 'Heb geen andere goden voor Mij', waarmee Hij de illusie in stand houdt dat er iets anders kan bestaan. Zonder deze G-ddelijke voorziening zou zonde – dat wil zeggen, een ontkenning van de G-ddelijke werkelijkheid – niet mogelijk zijn.

Om de analogie voort te zetten: wanneer het Joodse volk zich gedraagt als een *sota* , wordt het beproefd met het bittere water van galut ("Vanwege onze zonden werden we uit ons land verbannen"). Tweeduizend jaar ballingschap hebben bewezen dat, ondanks alle schijn, de Joodse ziel onlosmakelijk verbonden is met haar G-d.

De Jood kan eeuwenlang vervolgd worden, kan generaties lang assimileren, maar uiteindelijk komt er een moment van waarheid, een moment dat de vraag wie en wat we zijn wordt blootlegt, ontdaan van alle vervorming en zelfbedrog, en onze aangeboren trouw aan G-d aan het licht komt.

Net als het bittere water van de *sota* , is *galut* meer dan alleen een beproeving. Het is een "afdalings ter wille van de opstijging", een crisis in het huwelijk die het uiteindelijk verdiept en versterkt door diepe bronnen van loyaliteit en toewijding bloot te leggen die in een onbetwiste relatie onbenut blijven.

De beproevingen van galut roepen de meest wezenlijke krachten van de Joodse ziel op en versterken de band tussen G-d en Zijn volk. (Lubavitcher Rebbe זצ"ל) .

Chag Sameach en Shabat Shalom

Voor suggesties en commentaar : mobi166@hotmail.com

Gelieve dit blaadje (deze link) ook door te sturen aan vrienden en kennissen.

En je bronnen zullen zich naar het buitenland verspreiden (Misjlé 5-16)

לע"נ ר' יששכר דב בן ר' מנחם מנס ולע"נ מרת פרומה בת ר' צבי אריה